किं तत्र भवान् गन्तुमुत्सहते। स आह। किं स्वाम्यादेशेन सुभृत्यस्य कृत्याकृत्यमस्ति। उक्तं च।

स्वाम्यादेशात् सुभृत्यस्य न भीः सञ्जायते क्वचित्।
प्रविशेद्दुर्विगाहेऽपि दुस्तरेऽपि महार्णवे ॥१२५॥

५ तथा च। स्वाम्यादिष्टस्तु यो भृत्यः समं विषममेव च।
मन्यते न स सन्धार्यो भूभुजा भूतिमिच्छता ॥१२६॥

पिङ्गलक आह। भद्र यद्येवं तद्गच्छ। शिवास्ते पन्थानो भवन्त्विति। दमनकोऽपि तं प्रणम्य सञ्जीवकशब्दानुसारी प्रतस्थे। अथ दमनके गते भयाकुलः पिङ्गलकश्चिन्तयामास। अहो न शोभनं कृतं मया।
१० यत्तस्य विश्वासं गत्वात्माभिप्रायो निवेदितः। कदाचिद्दमनकोऽयमुभयवेतनो भूत्वा ममोपरि दुष्टबुद्धिः स्यात् भ्रष्टाधिकारत्वात्। उक्तं च।

ये भवन्ति महीपस्य सन्मानितविमानिताः।
यतन्ते तस्य नाशाय कुलीना अपि सर्वदा ॥१२७॥

तद्यावदस्य चिकीर्षितं वेद्मि तावदन्यत् स्थानान्तरं गत्वा प्रतिपाल
१५ यामि। कदाचिद्दमनकस्तमादाय मां व्यापादयितुमागच्छति। उक्तं च यतः।

न बध्यन्ते ह्यविश्वस्ता बलिभिर्दुर्बला अपि।
विश्वस्तास्त्वेव बध्यन्ते बलवन्तोऽपि दुर्बलैः ॥१२८॥
बृहस्पतेरपि प्राज्ञो न विश्वासे व्रजेन्नरः।
२० य इच्छेदात्मनो वृद्धिमायुष्यं च सुखानि च ॥१२९॥
शपथैः सन्धितस्यापि न विश्वासे व्रजेद्रिपोः।
राज्यलाभोद्यतो वृत्रः शक्रेण शपथैर्हतः ॥१३०॥
न विश्वासं विना शत्रुर्देवानामपि सिध्यति।
विश्वासात् त्रिदशेन्द्रेण दितेर्गर्भो विदारितः ॥१३१॥

२५ एवं सम्प्रधार्य स्थानान्तरं गत्वा दमनकमार्गमवलोकयन्नेकाकी तस्थौ।